

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **R. C.**,
uniewinnionego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 6 listopada 2025 r.,
kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego
od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu
z dnia 18 lutego 2025 r., sygn. akt IV Ka 859/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu
z dnia 14 maja 2024 r., sygn. akt II K 144/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżyciela posiłkowego K. W.;**
- 3. zasądzić od oskarżyciela posiłkowego K. W. na rzecz R. C. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków strony w związku z czynnościami obrońcy z wyboru w postępowaniu kasacyjnym.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

R. C. został oskarżony o to, że w dniu 19 listopada 2019 roku w K. woj. [...], groził słownie K. W. pozbawieniem życia i zdrowia, przy czym wypowiedziane groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o występki z art. 190 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 14 maja 2024 r., sygn. akt II K 144/21, uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Od tego wyroku apelację wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej oraz prokurator na niekorzyść oskarżonego.

Prokurator, podnosząc zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia oraz naruszenia art. 174 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, podnosząc zarzuty naruszenia przepisu postępowania mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 18 lutego 2025 r., sygn. akt IV Ka 859/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od wyroku Sądu II instancji kasację wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, który podniósł następujące zarzuty:

- I. naruszenie przepisu postępowania mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w sprawie w zakresie dowodów przeprowadzonych w toku postępowania przed sądem II instancji, co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych dotyczącym błędnej oceny co do braku sprawstwa po stronie oskarżonego,
- II. obrazę przepisu postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez błędne dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku sądu I instancji i zaakceptowaniu dowolnej oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji,
- III. obrazę przepisu postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

poprzez brak rozpoznania podniesionych w apelacji w pkt. I i II zarzutów dotyczących odpowiednio naruszenia prawa procesowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych podczas, gdy sąd II instancji miał bezwzględny obowiązek rozpoznania indywidualnie wszystkich zawartych w apelacji zarzutów, a powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w przypadku rozpoznania tych zarzutów sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok, tj. uchylić wyrok sądu I instancji i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Stanowisko takie wyraził również obrońca oskarżonego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu należy zauważyć, że Sąd II instancji dokonał analizy zeznań A. K. , złożonych na rozprawie odwoławczej (s. 3 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*), wskazując niebezzasadnie w dalszych rozważaniach, że świadek ten słyszał kłótnię, nie zaś wzywanie pomocy (s. 7 uzasadnienia wyroku). W kontekście zasadniczej dla sprawy kwestii wypowiedzi jakie padły ze strony oskarżonego pod adresem K. W. , Sąd II instancji był uprawniony, by uznać, że zeznania świadka nie mogły stanowić podstawy do ustaleń treści wypowiedzi uczestników kłótni, z uwagi na ich małą szczegółowość oraz brak konsekwencji. W uzasadnieniu kasacji jej autor przedstawił własną ocenę tego dowodu, nie wykazując jednak wadliwości stanowiska Sądu odwoławczego. Zauważyć przy tym należy, że argumentacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego koncentruje się na kwestii zaobserwowania przez świadka funkcjonariuszy Policji, co ma znaczenie drugorzędne dla sprawy, jak i samej wiarygodności świadka, której sąd nie zakwestionował.

Kolejny zarzut dotyczący wadliwej kontroli instancyjnej ma charakter polemiczny, albowiem sprowadza się do wyrażenia oceny rozważenia zarzutów apelacyjnych jako nienależytej i przedstawienia własnego, odmiennego stanowiska

na temat wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, co z oczywistych względów nie może stanowić wykazania naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.

Pomimo wskazywania w ostatnim zarzucie wadliwego rozpoznania zarzutów nr I i II apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, autor kasacji nie przedstawił w tym zakresie żadnej szczegółowej argumentacji, która wykazywałaby na błędy po stronie Sądu odwoławczego. Nie ma racji skarżący, jakoby Sąd ten miał obowiązek rozpoznania indywidualnie wszystkich zarzutów, albowiem oczywiste jest to, że jeżeli pozostają one ze sobą we wzajemnym powiązaniu, to najzupełniej uprawnione jest łączne ich rozpoznanie. Sąd II instancji mógł zatem rozpoznać zarzuty oparte na przepisach art. 438 pkt 2 i 3 łącznie, skoro zarzut nr 2 apelacji dotyczył kwestii ustalenia faktu głównego, zaś w zarzucie nr 1 zaakcentowano wadliwą ocenę zeznań świadków w zakresie wskazywania przez nich, że R. C. kierował groźby karalne pod adresem pokrzywdzonej. Na marginesie należy zauważyć, że zbędne było podnoszenie drugiego zarzutu, albowiem dotyczył on uchybienia wtórnego względem warstwy proceduralnej związanej z oceną dowodów, której wadliwość wskazano w pierwszym zarzucie.

Nie jest też zasadne podnoszenie w kasacji, że wyrok sądu II instancji opiera się na materiale dowodowym, nie ujawnionym w toku rozprawy głównej, albowiem na terminie rozprawy w dniu 14 maja 2024 r. (k. 1176) Sąd, na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k. i art. 405 k.p.k., postanowił zaliczyć w poczet materiału dowodowego i uznać za ujawnione bez odczytywania znajdujące się w aktach dowody. Wbrew temu, co zdaje się sugerować autor kasacji, mechanizm tzw. samoujawnienia sprawia (art. 405 § 2 k.p.k.), że w zakresie nim objętym nie jest wymaganie wydanie jakiegokolwiek decyzji procesowej, lecz wystarczające jest poczynienie wzmianki (o charakterze deklaratoryjnym) w protokole rozprawy (art. 405 § 4 k.p.k.). Tym samym chybiona jest argumentacja dotycząca wskazywanie wadliwości przeprowadzenia dowodu z akt sprawy II K 772/19.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążając oskarżycielkę posiłkową, a na podstawie § 11 ust. 2 pkt 6 w zw. z § 11 ust. 7 w zw. z § 12 ust. 1 Rozporządzenia

z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U.2023.1964), zasądzając od oskarżycielki posiłkowej na rzecz oskarżonego kwotę 300 złotych tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków strony w związku z czynnościami obrońcy z wyboru w postępowaniu kasacyjnym.

[J.J.]

[a.ł.]